

RESSÒ DE LA PARAULA

Fraternitat possible? (IV) Jesucrist Rei de l'Univers

No volem mantenir l'interrogant sobre la possibilitat de la fraternitat universal. Creiem que és possible, encara que amb determinades condicions. Déu vulgui que algun dia, en aquest món, puguem albirar quelcom d'aquesta fraternitat i tastar la pau que l'acompanya.

No se sap ben bé per què, el tema del «lideratge» es posa de moda. Se'n parla en l'àmbit cultural i sociopolític, també en ambients eclesials. Potser és veritat allò de «mira de què es vanta i sabràs què li falta». Potser és la necessitat el que ens en fa parlar.

Ja hem al·ludit a aquestes paraules del Papa que assenyalen com una de les causes d'un món tancat l'absència d'«un horitzó i un rumb comú» (FT 26).

Sens dubte, segons el llenguatge normal, promoure la idea d'un únic líder mundial, que reunixi tota la humanitat, és una quimera. Però sí que té sentit reivindicar «un horitzó i un rumb comú». Es tractaria de mirar tots en la mateixa direcció, encara que cadascun seguís camins diferents. Aquests camins arribarien a ser convergents fins a integrar-se en una única fraternitat.

Aquest horitzó o rumb comú, què seria? Un programa, una idea, una utopia? Una persona? El lideratge ha estat estudiat des de fa molt de temps en l'àmbit de la psicologia social. El millor líder és aquell en el qual qualsevol membre del grup es pot

veure reflectit, aquell que promou la participació, té ascendència (autoritat moral) sobre el grup, estimula, dona eficiència i eficàcia al conjunt, facilita el consens, encarna la identitat del «nosaltres», respecta les individualitats... Anys enrere promovíem l'ideal del «lideratge compartit», mentre somiàvem amb la democràcia més perfecta i lluitàvem per ella. Mai no va passar de ser un somni. La realitat, com més era coneguda, més apareixia contradictòria i impotent.

Avui continuem somiant, potser amb més convicció. Jesucrist, contemplat com a horitzó de la història, plenitud de veritat, de Bellesa, d'Amor, en el qual tot es complexa, el cosmos, la humanitat, cap al qual tot camina, és l'acompliment d'aquest som-

ni. Dir que és «el líder» de tota la humanitat seria dir molt poc i podria entendre's malament. Els antics li aplicaven el nom de «Rei de l'Univers», però també aquest títol es queda molt curt i dona peu a malentesos. ¿És «l'ideal de líder, l'ideal de rei»? Caldria descriure les característiques d'aquest ideal.

Els procedents de la tradició jueva sí que tenien un referent de l'ideal de «rei», amb només recitar els anomenats «salms reials»: com es mantenia humil i fidel a Déu, com s'ocupava dels pobres, com era ungit per la saviesa i força de Déu, com era revestit de la seva bellesa, com obrava amb justícia, etc. El poble es mirava, es reconeixia a si mateix en el rei, de manera que aquest exercia també la funció que avui anomenaríem de líder.

Jesucrist, reconeixent-se com a rei (p. ex. davant Pilat: Jn 18,37), va haver de fer la seva pròpia explicació per a no donar peu a malentesos. També va fugir quan volien proclamar-lo rei (cf. Jn 6,15). Jesucrist és aquest rei i aquest líder que tots somiem; l'únic en qui hem vist realitzat el que mai van poder fer els homes.

Potser per això és aquell únic horitzó, que sense ser una idea, ni projecte, sinó una persona viva, ens fa sentir germans, membres del mateix poble. En Ell exercim l'autèntic «lideratge compartit»: en Ell som tots un poble de reis.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Millorar tecnològicament la condició humana?

La idea de millorar l'espècie humana mitjançant la implementació de les biotecnologies per constituir una nova espècie evolucionada, lluny de la naturalesa primitiva, troba cada cop més eco en la literatura i en la filosofia.

Aquest moviment sosté que els éssers humans tenim la possibilitat de realitzar un salt evolutiu com a conseqüència del vertiginós desenvolupament de les biotecnologies. L'objectiu final, doncs, és que l'ésser

humà pugui alliberar-se de la seva postració orgànica i de la seva endèmica precarietat per tal d'assolir una vida més plena, més llarga i de més qualitat en tots els sentits.

Aquesta esperança s'alimenta des de la dècada dels vuitanta del segle passat a partir d'una sèrie d'innovacions tecnològiques que feien somiar un món nou i millor: el desenvolupament de les nanotecnologies per reconstruir radicalment els nos-

tres cossos amb l'ajuda de nanorobots que nedarien per la nostra sang per reparar errors en l'ADN o combatre elements patògens durant el creixement corporal o les investigacions sobre criogènia, com un mitjà de frenar la degradació biològica. Tot plegat infonia una gran esperança en un futur immediat.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

¿Fraternidad posible? (IV) Jesucristo Rey del Universo

No queremos mantener el interrogante sobre la posibilidad de la fraternidad universal. Creemos que es posible, aunque con determinadas condiciones. Dios quiera que algún día, en este mundo, podamos vislumbrar algo de esta fraternidad y pregonar la paz que le acompaña.

No se sabe bien por qué, el tema del «liderazgo» se pone de moda. Se habla de él en el ámbito cultural y sociopolítico, también en ambientes eclesiales. Quizá sea verdad aquello de «dime de qué presumes y te diré de qué careces». Quizá sea la necesidad lo que nos hace hablar de ello.

Ya hemos aludido a esas palabras del Papa que señalan como una de las causas de un mundo cerrado la ausencia de «un horizonte y un rumbo común» (FT 26).

Sin duda, según el lenguaje normal, promover la idea de un único líder mundial, que reúna a toda la humanidad, es una quimera. Pero sí tiene sentido reivindicar «un horizonte y un rumbo común». Se trataría de mirar todos en la misma dirección, aunque cada uno siguiese caminos diferentes. Estos caminos llegarían a ser convergentes hasta integrarse en una única fraternidad.

Este horizonte o rumbo común, ¿qué sería? ¿Un programa, una idea, una utopía? ¿Una persona? El liderazgo ha sido estudiado desde hace mucho tiempo en el ámbito de la psicología social. El mejor líder es aquel en el que cualquier miembro del grupo se puede ver reflejado, aquel que promueve la participación, tiene ascendencia (autoridad moral) sobre el grupo, estimula, da eficiencia y eficacia al conjunto, facilita el consenso, encarna la identidad del «nosotros», respeta las individualidades... Años atrás promovíamos el ideal del «liderazgo compartido», mientras soñábamos con la democracia más perfecta y luchábamos por ella. Nunca pasó de ser todo un sueño. La realidad, cuanto más era conocida, más aparecía contradictoria e impotente.

Hoy seguimos soñando, quizá con más convicción. Jesucristo, contemplado como horizonte de la historia, plenitud de Verdad, de Belleza, de Amor, en el que todo se cumple, el cosmos, la humanidad, hacia el que todo camina, es el cumplimiento de ese sueño. Decir que es «el líder» de toda la humanidad sería decir muy poco y podría entenderse mal. Los antiguos le aplicaban el nombre de «Rey del Universo», pero también este título se queda muy corto y da pie a malentendidos. ¿Es el «ideal de líder, el ideal de rey»? Se tendría que describir las características de ese ideal.

Los procedentes de la tradición judía sí que tenían un referente del ideal de «rey», con solo recitar los llamados «salmos reales»: cómo se mantenía humilde y fiel a Dios, cómo se ocupaba de los pobres, cómo era ungido por la sabiduría y fuerza de Dios, cómo era revestido de su belleza, cómo obraba con justicia, etc. El pueblo se miraba, se reconocía a sí mismo en el rey, de forma que éste desempeñaba también la función que hoy llamaríamos de líder.

Jesucristo, reconociéndose como rey (p. ej. ante Pilato: Jn 18,37), tuvo que hacer su propia explicación para no dar pie a malentendidos. También huyó cuando querían proclamarle rey (cf. Jn 6,15). Jesucristo es ese rey y ese líder que todos soñamos; el único en quien hemos visto realizado lo que nunca pudieron hacer los hombres.

Quizá por ello es aquel único horizonte, que sin ser una idea, ni proyecto, sino una persona viva, nos hace sentir hermanos, miembros del mismo pueblo. En Él ejercemos el auténtico «liderazgo compartido»: en Él somos todos un pueblo de reyes.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Trobada de grups de laics

La Delegació d'Evangelització i Apostolat Seglar convoca els grups de laics adults presents a la diòcesi, com ara grups de revisió de vida, de pregària, de Bíblia, etc., a una trobada, que tindrà format telemàtic, el proper dissabte 28 de novembre, de les 11 a les 13 hores.

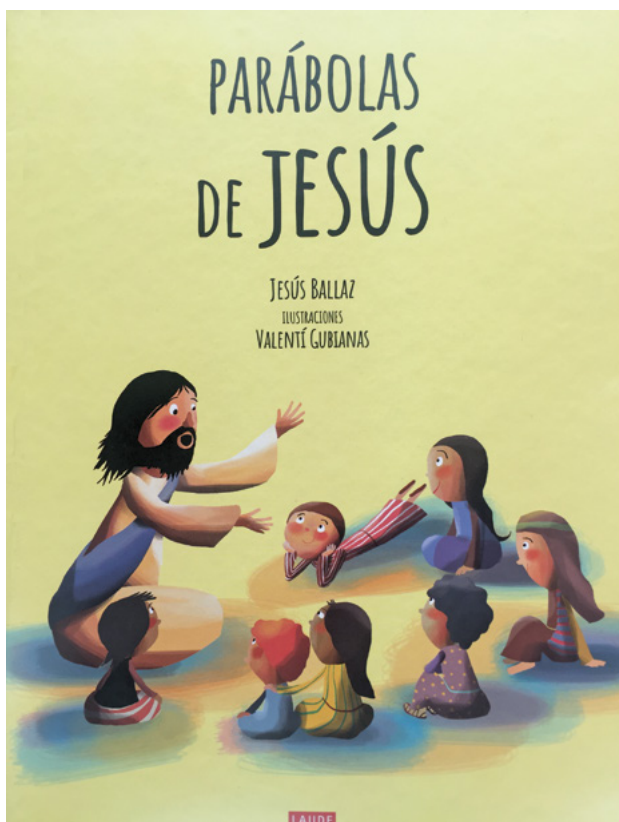
Per participar a la trobada caldrà una inscripció prèvia mitjançant el següent formulari: <https://bit.ly/38HZHV0>. En el programa hi ha prevista una mi-

ni-pnència del Delegat d'Apostolat Seglar de Terrassa, Sr. Jaume Galobart, que il·lustrarà els elements comuns que es poden reco-

nèixer dins la gran diversitat de grups de laics que existeixen per créixer i aprofundir la vocació cristiana.

Parábolas de Jesús

Aquest és un llibre del molinenc Jesús Ballaz, il·lustrat per Valentí Gubianas, adreçat a infants dels 10 als 12 anys que, en paraules de l'autor, neix del seu interès per la difusió i el coneixement dels textos bíblics.

Es recullen les paràboles més conegudes de Jesús, narracions breus i molt maques que transmeten saviesa. Jesús de Natzaret predicava sobre Déu, sobre el seu regne... qüestions misterioses a les quals, però, s'hi acostava mitjançant fets concrets i de la vida quotidiana, que els seus oients comprenien bé: el pastor, la vinya, el rei, el banquet, la collita... elements utilitzats simbòlicament per parlar de veritats que volia donar a conèixer. No cal ser creient per captar la seva bellesa i susciten interès per motius molt diferents: literaris, educatius, de reflexió.

En aquesta esplèndida edició de Edelvives, l'autor, llicenciat en Filosofia i Lletres i amb estudis de Teologia, s'acosta a les narracions i les aprofundeix pedagògicament identificant-hi les ensenyances, referències culturals relacionades amb el contingut de la paràbola i amb jocs i activitats.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

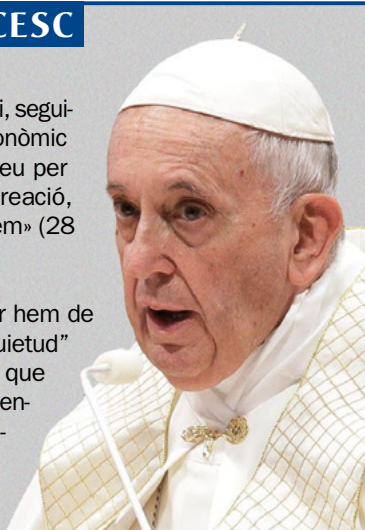

@Pontifex: «No oblidem les víctimes del coronavirus. Molt de patiment, moltes persones han perdut la vida; i molts voluntaris, metges, infermers, monges, sacerdots, que també han perdut la vida. Recordem a les famílies que han patit per això» (28 d'agost).

@Pontifex: «Resar és deixar que Déu ens miri sense fingiments, sense excuses, sense justificacions; perquè del dimoni venen l'opacitat i la falsedat, de Déu la llum i la veritat» (28 d'agost).

@Pontifex: «Després de la crisi, seguirem amb aquest sistema econòmic d'injustícia social i menyspreu per la cura de l'ambient, de la creació, de la casa comú? Reflexionem» (28 d'agost).

@Pontifex: «En el nostre cor hem de tenir sempre una «santa inquietud» en la cerca del veritable bé que és Déu. Ajudem els altres a sentir la set de Déu. És Ell qui dona pau i felicitat al nostre cor» (28 d'agost).

Advent i Nadal en dibuixos

L'equip del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral Ilança una iniciativa creativa per a l'imminent temps d'Advent i de Nadal, per tal d'apropar a tots els fidels la riquesa de la Paraula de Déu de forma artística.

L'activitat, adreçada a nenes i nens de catequesi, joves, adults... és a dir, a tothom, consisteix a dibuixar i pintar el que els diu a cada persona l'Evangelí corresponent a cada diumenge d'Advent i de Nadal. No es tracta d'un concurs amb premis,

sinó d'una mostra col·lectiva, ja que per a després de Reis es farà un recull-presentació de tots els dibuixos rebuts, que es difondrà a través de les plataformes digitals.

Per facilitar els textos dels evangelis corresponents, s'aniran penjant en el **bloc del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral (animaciobiblicasf.blogspot.com)**. Els dibuixos, escanejats o fotografiats, s'hauran de lliurar a animaciobiblica@bisbat-santfeliu.cat.

Anima't i participa!

Jubilació canònica

La vida i el servei pastoral de **Mn. Celestino Bravo Nieto** s'entrellacen íntimament amb la història de la Parròquia de Santa Maria de Salas, a Viladecans. Des de 1963, Mn. Celestino hi és amb aquesta comunitat parroquial, que l'any 1967 va inaugurar el temple, conegut popularment pels viladecanencs com «l'església del tobogan», una joia de l'arquitectura religiosa moderna. Però abans d'arribar a Viladecans, i des de la seva ordenació sacerdotal l'any 1954, havia estat a Sant Celoni i a Barcelona, a la Parròquia de Sant Salvador d'Horta.

D'aquells primers temps a Viladecans, amb la construcció de l'església i els locals parroquials, Mn. Celestino recorda l'experiència contínua de la Providència: «Els llibres de comptabilitat, on queden recollits els donatius rebuts, semblen un relat d'amor. La Providència de Déu va moure molts cors per poder portar a terme tota la construcció i tantes coses...»

El bisbe Agustí i Mn. Celestino, el dia 24 d'octubre, quan rebien la Confirmació alguns fidels de la Parròquia de Santa Maria de Salas

En aquests 57 anys a Viladecans, ha realitzat un gran treball pastoral,

però també ha deixat empremta a la vida de la ciutat, pel seu testimoni

de compromís humà i cristià. N'hi ha prou de recordar, per exemple, la seva actitud acollidora amb els treballadors de la fàbrica Roca en períodes laborals difícils, als anys 70 del segle passat. L'estimació de la societat civil arriba al punt de ser el destinatari de la primera medalla d'honor de la ciutat que va atorgar l'Ajuntament de Viladecans, l'any 2009.

Diumenge 8 de novembre va produir-se el relleu a la Parròquia de Santa Maria de Salas, amb l'entrada del nou rector, Mn. Javier Sánchez.

Fent balanç en aquesta nova situació de la seva jubilació canònica, Mn. Celestino denota ser un home de Déu, quan les paraules que li surten dels llavis parlen de confiança en Déu i de sentir-se estimat per Ell: «Sense Déu no hi ha esperança per a l'home. Si només confiem en nosaltres mateixos, som molt poca cosa, poc podem fer... Cal tenir esperança en un que val més que nosaltres.»

AGENDA

Pregària vocacional.

Com cada darrer dijous de mes, el proper 26 de novembre, a les 19 h, hi haurà un espai de pregària vocacional a la capella de la Casa de l'Església. Aquesta vegada, amb l'accent de la Cadena de Pregària per les Vocacions que es realitza aquest mes entre les 10 diòcesis amb seu a Catalunya.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / Sl 23 / Lc 21,1-4]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ Dimarts [Ap 14,14-20 / Sl 95 / Lc 21,5-11]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.; santes Flora i Maria, vgs. i mrs., a Còrdova.

25. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / Sl 97 / Lc 21,12-19]. Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr., titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs; beata Júlia, religiosa camaldulena; sant Erasme, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a / Sl 99 / Lc 21,20-28]. Sant Silvestre (†1267), abat, fundador de la branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prevere franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Sirici, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

27. ■ Divendres [Ap 20,1-4.11-21, 2 / Sl 83 / Lc 21,29-33]. Mare de Déu

de la Medalla Miraculosa (1830); sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / Sl 94 / Lc 21,34-36]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. ■ Diumenge vinent, l d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 63,16b-17; 64,1.4-8 / Sl 79 / 1Co 1,3-9 / Mc 13, 33-37]. Sant Sadurní o Serni, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i màrtir; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

Jesucrist, rei de tot el Món (A)

COMENTARI

«Quan estava necessitat em vau ajudar...»

Legim avui una de les escenes més conegudes de tot l'Evangeli. És el moment que Jesús separa els pobles com un pastor separa les ovelles i les cabres. A uns els diu: *Veniu, preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres quan tenia fam em donàreu menjar; quan tenia set, em donàreu beure; quan era foraster, em vau acollir; quan em veíreu despullat, em vau vestir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó, vinguéreu a veure'm.* Als de l'altra banda els retraurà que no hagin fet cap d'aquests coses i per això la sentència és clara també: *Lluny de mi, maleïts, aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seu àngels.* La sentència del Rei va en funció del que han fet o han deixat de fer. Si han ajudat els altres, reben el Regne; si han estat egoistes i no s'han preocupat més que d'ells mateixos, van al foc etern. Ni en un cas ni en l'altre els que així actuaven sabien que ho feien a Crist; simplement feien, ajudaven, actuaven o deixaven de fer-ho. Adonem-nos també: que *el Regne, el Pare l'ha preparat des de la creació del món per a nosaltres; el foc etern estava en canvi, estava preparat per al diable i els seus àngels.* I el pecat dels qui són condemnats és pecat d'omissió: no han fet mal directament als seus germans però s'han despreocupat totalment de les seves necessitats.

Per tant, Déu vol la salvació de tothom: *Recolliré les ovelles de tots els llocs on s'havien dispersat, buscaré l'ovella perduda, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, les pasturaré totes amb justícia diu el Senyor Déu a Ezequiel.*

Pau ens recorda que Crist és Rei perquè ha ressuscitat d'entre els morts, no per cap poder temporal exercit a la terra. *Destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder i posarà el Regne en mans de Déu. El darrer enemic destituït serà la Mort.* Són cridats a participar d'aquest Regne estimant, amb fets, tots els germans sobretot els més necessitats. Al capvespre de la vida ens examinaran sobre l'amor.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Això diu el Senyor Déu: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia.» I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu us diu això: «Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits.»

► Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,20-26.28)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist, cadascun al moment que li correspon: Crist el primer; després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu, que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,31-46)

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra. Després el Rei dirà als de la seva dreta: «Veni, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar; quan tenia set, em donàreu beure; quan era foraster, em vau acollir; quan em veíreu despullat, em vau vestir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó, vinguéreu a veure'm.» Els justos li respondran: «Senyor, quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despullat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us?». El Rei els respondrà: «Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi.» Després dirà als de la seva esquerra: «Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar; quan tenia set, no em donàreu beure; quan era foraster, no em vau acollir; quan em veíreu despullat, no em vau vestir; quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar.» Ells li respondran: «Senyor, quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despullat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós?» Ell els contestarà: «Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi.» I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna.»

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Esto dice el Señor Dios: «Yo mismo buscaré mi rebaño y lo cuidaré. Como cuida un pastor de su grey dispersa, así cuidaré yo de mi rebaño y lo libraré, sacándolo de los lugares por donde se había dispersado un día de oscuros nubarrones. Yo mismo apacentaré mis ovejas y las haré reposar —oráculo del Señor Dios—. Buscaré la oveja perdida, recogeré a la descarriada; vendaré a las heridas; fortaleceré a la enferma; pero a la que está fuerte y robusta la guardaré: la apacentaré con justicia». En cuanto a vosotros, mi rebaño, esto dice el Señor Dios: «Yo voy a juzgar entre oveja y oveja, entre carnero y macho cabrío».

► Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,20-26.28)

Hermanos: Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre vino la resurrección. Pues lo mismo que en Adán mueren todos, así en Cristo todos serán vivificados. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después todos los que son de Cristo, en su venida; después, el final, cuando Cristo entregue el reino a Dios Padre, cuando haya aniquilado todo principado, poder y fuerza. Pues Cristo tiene que reinar hasta que ponga a todos sus enemigos bajo sus pies. El último enemigo en ser destruido será la muerte. Y, cuando le haya sometido todo, entonces también el mismo Hijo se someterá al que se lo había sometido todo. Así Dios será todo en todos.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,31-46)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga en su gloria el Hijo del hombre, y todos los ángeles con él, se sentará en el trono de su gloria y serán reunidas ante él todas las naciones. Él separará a unos de otros, como un pastor separa las ovejas de las cabras. Y pondrá las ovejas a su derecha y las cabras a su izquierda. Entonces dirá el rey a los de su derecha: «Venid vosotros, benditos de mi padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme». Entonces los justos le contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre y te alimentamos, o con sed y te dimos de beber?; ¿cuándo te vimos forastero y te hospedamos, o desnudo y te vestimos?; ¿cuándo te vimos enfermo o en la cárcel y fuimos a verte?». Y el rey les dirá: «En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis». Entonces dirá a los de su izquierda: «Apartaos de mí, malditos, id al fuego eterno preparado para el diablo y sus ángeles. Porque tuve hambre y no me disteis de comer, tuve sed y no me disteis de beber, fui forastero y no me hospedasteis, estuve desnudo y no me vestisteis, enfermo y en la cárcel y no me visitasteis». Entonces también estos contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre o con sed, o forastero o desnudo, o enfermo o en la cárcel, y no te asistimos?». Él les replicará: «En verdad os digo: lo que no hicisteis con uno de estos, los más pequeños, tampoco lo hicisteis conmigo». Y estos irán al castigo eterno y los justos a la vida eterna.»